

ORSZÁGOS SZÉCHÉNYI KÖNYVTÁR

1802

Budapest, VIII., Múzeum körút 14.

RMK I. 570/a

(Töredék: B-iv csonkán.)

(Az ezzel együtt kiáztatott másik széphistória-töredék nyomdai meghatározását
ld. MKSz 1964. 354./Sándor István/.)

Országos Széchényi Könyvtár

Letl. sz.: V. 399-18/1965.

~~HIVATALBÓL~~
~~DIJÁTALÁNYOZVA!~~

Kérdé itt valaé az én vig berelmem, Monda hogy itt va-
la firata keserven, De hogy fel nem kelél, el méné te tölled,
Ilyen bókat hagyva mondanom te néked.

Kétber meg eljövök beretömlátnia, De az mi törvényünk
többé nem mutattya. Ha akkor fel nem kelbeméllyem lát-
nia, Nem jöhetek többé én ötet látnia.

Másod nap-is délkor az kertben jutának, Hasonlatos-
képpenakkor-is járának, Az bálláfra menvén Abßony az I-
nasnak, Ajándékot ada hogy engedßavának.

Harmadbor Argirus az kertben bé méné, Könyve legö-
rögvén feltekinte Menyben, Nagy foháßkodással Istenhez
könyörge, Halgass meg engemet ki lakozol Menyben.

Ennyi fáratságom ne légyen héában, Atyámat Anyámat
az én orßágomban, Erette el hadtam jöttem ez orßaghban,
Ha meg nem láthatom esem rút halálban.

Az bép veter ágyra nem akar fekünni, Arnyékos fa alatt
akar csak sétálni, Az álomnak magát nem akar adni, Az I-
nas búdosik nem tud mit mivelni.

Nagy sok ideiglen belyel sétált vala, Az Inas melléje vég-
re állot vala, Az aytót-is immár meggyitották vala, Alom
hozó bellöt hogy teá bocsátá.

Királyfi az ágyra nem mehetet vala, Az bép zöld Pásitra
fa alatt dölt vala, Mellyet az bép leány eßében vött vala, Ke-
serves jay boval mégven ő hozzája.

En edes berelmem Atyádat Anyádat, Erettem el hattad
gazdag orßágodat, Mely héában töttél ennyi fáratságod,
Csak egyber hallanád én keserves bómat.

Jay melly morúság bálta én bívemben, Hogy nem be-
sélhetek ed keservemben. Nem láthatlak immár többé

Avagy csak azt mond meg-
felé vagy on te lakó városod, N
meg látod, Avagy meg találal

Az keserves leány vissza tek-
görögnek vala, Mi hasna berel
orßági ember ha nem jöhet o

Az Fekete várost tudakozd
ott megh találb monda, De
jöhetz oda, Leány azonközbe

Többet ott egymással nem
az leány el tünék, Az Ißú el h
bé méné kertben meg állapék

Az leányt az Király fohul r
az földön meg látá, Könyve l
dena Abßony-is el fokada sirv

Az keserves Király illen b
bé Philarenius bava, Igaz lés
Az alma meg érés fordul bán

Az Attya és Anya fiát vig
relmes Ißápja, Ne had maga
ra, Had értsem meg tölled m

Királyfi sokára eßére jöt va
vesen sira, Oka te vagy ennek
attad mégyek mayd börnyü h

Tolvayt küldöttél volt ho
föbta az én beretömtöl, Búcs
nyétöl, Nem akarok többé fe

Nagy sok vigabralást Atty
oka jó fia ma azt mondgya, N
küldtem volna, Sok bó utá

bé ment vala, Leánynak bép-
ni sem innya ő nem akar vala,
nem látná.

ben bocsátá, Hóhért az kefer-
z kofát hamar hordoztatá, Az
tá.

vala, Minden jószágából ré-
bi házánál többé nem akarna,
ki nem volna.

událkoznak, Mind az ketten
e hadgy édes fiam miiket ily
kat érted rút halálra.

llötte önek, De semmitt be-
t egy dühüt ember kiált min-
öbbé ő földének.

tartttalak, Még fuvó báltöl-
ke nemben hidgyed tartot-
d mint ohaytlak.

m használna, Arannyat nagy
nya házbán jaygatva sirattyá,
k indula.

ol ki áfatá, Mint egy áldoza-
lfiát keserven siratá, lövendő

olt vala, Ok nélkül halálra én
gom lásd nekem mitt hoza,
ta.

ya sirattyá, Szolgáló leányi
ólna ugy kefergik vala, Nem
ólna.

Nem sok idő mulván az leány eljűta, Ki Páva módgyá-
ra aytón bé nyomtata, Hat bép gyenge leány ő utánna vala,
ő fokot helyére menni siet vala.

Igen meleg idő az időben vala, Földigh terjet haja mint
egy látor vala, Szép fényes tündöklő arany bínű haja, Szép
gyenge bémélynek árnyékot tart vala.

Tetstén ingadozik tetbínű ruhája, Lengedező fátyol fe-
jére boritva, Gyenge zöld Pásitot az allya csapdossa, Gyen-
ge piros bínemint ha mosolyogna.

Fejér gyenge lába mint Hattyunak tolla, Saru az ő lábán
akkoron nem vala, Csak az lába feje mint hó lázlik vala,
Zöld harmatos Pásit nedvesíti vala.

Mihelyen Argirust nyofolyán meghlárta, Meghismére
mindgyárt reája borula, Gyenge kebbenővel ortzáját le von-
nya, Veritéket mindgyárt meg enyhité rayta.

Monda: édes lelkem serkeny fel álmodból, Had vigas-
tallyalak sok budosásídról, Ertekezzem tölled sok fáratsá-
gidról, Ez ideig való próbán forgásídról.

Ne resteld el hadni érettem álmodat, Lám nem restellet-
ted sok fáratságida, Fel vöttél érettem bívem sok munká-
kat, Kely fel édes lelkem had hallyam meg bódát.

Az ő feje felettön sok sirásokat, Véghre Inassának mon-
da illyen bókat, Im látom Vradnak veszedelmes álmát, Ha
fel serken mond meg töllem hallot bókat.

Az te bép beretőd itt vala azt mondgyad, De te el nem
hadtad érette álmodat, Még csak kétber eljö látnia te hoz-
zád, De többör el nem jő azt bizonnyal hidgyed.

Ez bebedek után buzgó ohaytással, Az leány el méne ke-
ferves sirással, Argirusnak bémét fokot orvosághgal, Az l-
nas meg kené tel kele azontól.

érek jövének, Sok ajándékokat
va vellek oly főkön valának, Az
d halgatnának.

ü fokat jártatok, Az Fekete vá-
itek hallotta nekem meg mód-
em nem lében bántástok.

meg nem mondhatá, Mindenik
gya, Sőt meg csak hirrel is soha
anta ember oda juta.

értetre volna, Ottan fel kiálta
l lábát-is ott fegték meg mon-
or volna.

olá, Magát Ifiú mellé
nni Santa ember m. önda,
bba.

at töttöm, Mien farkas

Mihelt ök meg tudgya

nekem ö

hallod mit befele

küldgyelek

on évi

mai ndu

egy Ábonyh

gy vala

ns

lő ked-

lő ked-

lő ked-

lő ked-

lő ked-

lő ked-

Ió kedvel az Ábony Ifiat befogadá, Kérdé honnat jöne
s- mi bándékban volna, Nemzetit s- orfágát Ábonymnak
megmondá, Honat jö s- mit keres ő azt-is megmondá.

Az Ábonyt végtére Ifiú kérdi vala, Az változó helyet ha
tudná hol volna, Mért ő néki oda megh nagy gondgya vol-
na, Néki megmondaná azon kéri vala.

Az Ábony felele, Ifiúnak ezt mondá: Ez városon csak
túl az nem mebbe volna, Egy nagy szép ékes kert csak mel-
lette volna, Kiben egy szép leány minden nap mulatna.

Csak egy szer napjában az leány bémenne, Hat szép föl-
gáló leány mégyen bé ő velle, Monda hogy az volna Tün-
derek Királya, Ifiú hogy azt hallá ugyan meg vidula.

Szemét el nem vébiaz Ábony ő rólla, ő sok budosását
erőssen csudállja, Iarással hogy győzte álmélkodván mond-
gya, Az ő szép bémellyét nézni el nem unnya.

Királyfi ő néki azt-is befelellé, Hogy ő az leányért jöt
volna, Mely mebbe, Mint lá, Mely olga azt-is megh befelellé,
Képül m. az Ábony gon

Hajadon leánya Ábony, Ez gazdag Királyfi,
gondola, Im mely szép, Mely magába azt mon-

mat néki adom h, Miképpen lea-
got Ábony az, Miképpen lea-
alla, Nyug, Mada néki északára, Ina-

azbol, Miképpen lea-
g, Mada néki északára, Ina-
kérés befelellé, Bebedét az Áb-

Miképpen lea-
Miképpen lea-
Miképpen lea-
Miképpen lea-
Miképpen lea-

Az szép leány onnan mikor el ki megyen, Ez kicsin
kenettel kend meg ő semeit, Az nehéz álomból őtet fel ser-
kencsed, Ha Vrakaró lenni fiam azt mivellyed.

Maga az Affonnak más bándéka vala, Mert édes leányát
Argirusnak bánta, De az bolond inást im mint el áltatá, Af-
fionynak engede Vrat el árúlá.

Reggelt aligh várja Argirus fel kele, Az meghmondot
helyre inassával méne, Az szép drága kertét mikoron el éré,
Lassan aytaján az kertnek bé méne.

Csoda ékelességét az kertnek csudállyá, Szép folyó for-
rásra a kertben találá, Mint egy olvaftot réb olyan finű vala,
Az helynek-is nevét arról hiyják vala.

Zöldellő borostyán kertét környül fogta, Cyprus és Pus-
pángal az kert tellyes vala, Pirosló Narancs fák az kertben
plántálva, Liliom virágok bővölködnek vala.

Kertnek közepiben sok fák valának, Szagos Balsa-
mum fák szépen illatoznak, Terjedt sűrű magos nagy
Cedrus fák, Napnak fénnyel éköt tartanak.

Egy szép tiszta forrás árnyékában, Szépen hőkölő
lyögvén földből fel emelked, Szép lassu folyással
széjjel folyván, Gyermekét mindenütt ábrándoztat.

Drága szép nyosbolya ott az kertben vala, Szép
tyollal béboritva vala, Minden nap az leány
bék vala, Szép leveles fának hívős árnyékában.

Ifjú szép Argirus mihelyen meg látá,
ugyan meg vidula, Az ő szeretőjét farat ter-
közél nyosbolyához állá.

Affiontól adatot tömlöt meg boritá, Alom-
Vrára bocsátá, Mely miat Argirus úgy el alut vala, Mint egy
nőlt eleven ágyra borult vala.

Nem

Vdvara ő véle bezzeg ékes
ki nem tűrhette, Edes ábrázattal
nappal sok búz az ifiat kefergi.

Az begény Argirus hegyeke
nappal ébák felé megyen, Kit e
De senki várofról nem emleke

Csak egy Inassával ő budor
immár jutot vala, Egy nagy ha-
la, Egy féles barlangban egy k

Mikor az barlangnak félire
egy nagy embert látá, Vgyan
látá, De vissza fordulni immár

Bátoritván magát igy
immár semmit ez világba
tem nagy búban, Ez fók u

Egy nagy ember lédél
gond az ő nagy fővának,
-is csak keregdéd

Argirus bátorsággal
leiben nagy

miért faradna ő az.